

منت خدایا سز و جل که طاعتش موجب قوت
 و شکر اندرش فرید نعمت هر نفسی که فرو میرود
 حمد حیا است و چون بر می آید مفرح ذات پس
 در هر نفسی دو نعمت موجود و در هر نفسی شکر
 واجب است از دست و زبان که بر آید که نغمیده
 شکرش بر آید اعلموا ان اول داد و شکر او تسلیل
 مردی الشکر بنیده همان چه که ز تقصیر خویش

عز بد کاه حله آورده و زین سزا و از خداوند
 کس نتواند که بحسب آوردن باران رحمت پشیمان
 همه را رسیده و خوان نعمت پذیریش همه جاییده
 پرده ناموس بندگان را بجا فاشش بند و وظیفه
 روزی خور از این خط ای منکر بر و قطع ای کبری
 که از خزانه غیب کبر و ترس و طایفه خوریدار که
 دوستان را کجانی محروم که با دشمنان
 داری فراش با و صبارا که فاشش زیزد
 بکتر اند و دایه از بهر ایرافرموده با نبات بنا
 در ممد زمین پیرو اند و خست از اجاعت نوز و
 قبایمی سبز ورق در بر کرده و اطفال شایع را